

Marianne Busser & Ron Schröder

Opa en Oma Oelewapper redden het spookhuis

Met tekeningen van ivan en ilia

moon

Hotel De wijze kater

‘Dit moet het zijn,’ zegt opa Oelewapper.

HOTEL DE WIJZE KATER

staat er op de gevel.

‘Wel een wat vreemde naam voor een hotel,’ vindt oma.

‘Ach,’ zegt opa. ‘Wie weet is zoiets tegenwoordig wel modern.’

Hij rijdt het terrein op en zet de auto op de parkeerplaats.

‘Wat is dat daar?’ vraagt Joep. Hij wijst naar een terrein verderop waar allerlei gekleurde lichtjes te zien zijn.

‘Ik denk dat daar een kermis is,’ zegt opa.

‘Leuk!’ roept Jetje. ‘Gaan we daarnaartoe?’

‘Dat lijkt me wel gezellig,’ zegt oma. ‘Maar vandaag niet meer, want ik ben zó moe. Ik wil zo snel mogelijk naar bed.’

Dan lopen ze met hun koffers en tassen het hotel in.

Al snel komt er een dame op hen af. ‘Ik zal me even voorstellen,’ zegt ze. ‘Ik ben Tilly. Leuk dat u er bent. Er zijn hier al zó lang geen gasten meer in het hotel geweest.’

‘Wat vreemd,’ zegt oma. ‘Het lijkt me hier anders best gezellig.’

‘Dat is het ook wel,’ zegt Tilly. ‘Maar tegenwoordig willen mensen liever naar een hotel waar alles nog helemaal nieuw is.’

‘Nou,’ zegt opa. ‘Dat hoeft voor mij niet, hoor.’

Dan krijgen ze de sleutel van hun kamer en lopen de trap op naar boven.

‘Alles kraakt hier,’ zegt Jetje.

‘Ach,’ zegt oma, ‘het is hier in elk geval wél gezellig. En ik ben blij dat we voor dit hotel hebben gekozen, want ik denk dat die Tilly het geld goed zal kunnen gebruiken als er maar zo weinig gasten komen.’

Hotel
de
wijze kater

Allemaal griezelingen

Als ze weer terug zijn in het hotel gaan opa en oma samen met de kinderen meteen aan de slag.

‘Jammer dat Tilly er vandaag niet is,’ zegt oma. ‘Ik weet zeker dat ze dan ook graag mee had willen helpen.’

‘Ja, dat is jammer,’ zegt opa. ‘Maar met z’n vieren komen we vast ook een heel eind. En we zullen die spookhuis-inspectrice weleens laten zien wat écht eng en griezelig is. Eens kijken... Wat hebben we allemaal nodig?’

‘Spookkleren,’ zegt oma. ‘Ik heb nog wel wat oude lakens. En ik heb hier ook een naaimachine zien staan. Dat komt dus helemaal goed.’

‘Prima!’ zegt opa. ‘Dan ga ik wel op jacht naar spullen waar ik lekker veel kabaal mee kan maken: fietskettingen om mee te rammelen, planken die kraken, en toeters en trompetten waar je ontzettend veel lawaai mee kunt maken.’

‘En wat gaan jullie doen?’ vraagt oma aan Joep en Jetje.

‘Ik ga spinnen zoeken,’ zegt Joep. ‘Van die enge zwarte dikpootspinnen.’

‘En ik ga op kikkerjacht,’ zegt Jetje.

Al snel is iedereen druk bezig. Oma zit achter de naaimachine om kleren voor de spoken te maken. Jetje loopt rond met een emmer vol met supergrote glibberige kikkers, en Joep heeft inmiddels een grote glazen pot vol met joekels van spinnen.

‘Gelukt!’ roepen Joep en Jetje, als ze een uurtje later weer binnen komen.

‘Gatsie,’ roept oma. ‘Weg met die pot. Ik vind spinnen echt doodeng!’

Maar dan stapt opa binnen. Hij heeft een enorme toeter in zijn armen.

‘Wat heb jij nou?’ vraagt oma verbaasd.

‘Ik word een toeter-de-toeter-spook,’ zegt opa. Hij blaast meteen zo hard als hij kan op de toeter. De kopjes rinkelen ervan in de kasten.

‘Hou op!’ roept oma met haar handen voor haar oren. ‘Je laat me schrikken.’

Een griezelig tochtje

Meteen loopt mevrouw De Bok met grote stappen naar een karretje toe en stapt erin.

‘Nou,’ zegt ze tegen Karel. ‘Laat u nu maar eens zien wat u allemaal voor enge dingen in dit spookhuis hebt.’

‘Vooruit dan maar,’ zegt Karel.

Hij drukt meteen op de rode knop.

En ja, hoor. Daar gaat de inspectrice.

Haar karretje bonkt eerst tegen de klapdeurtjes aan, en dan rijdt het langzaam het spookhuis in.

‘Welkom in mijn fantastische spookhuis!’ buldert opa. En dan begint hij te lachen.

Mevrouw De Bok zit namelijk zo stijf als een plank in haar karretje.

